

Uffe har kappet forfanget

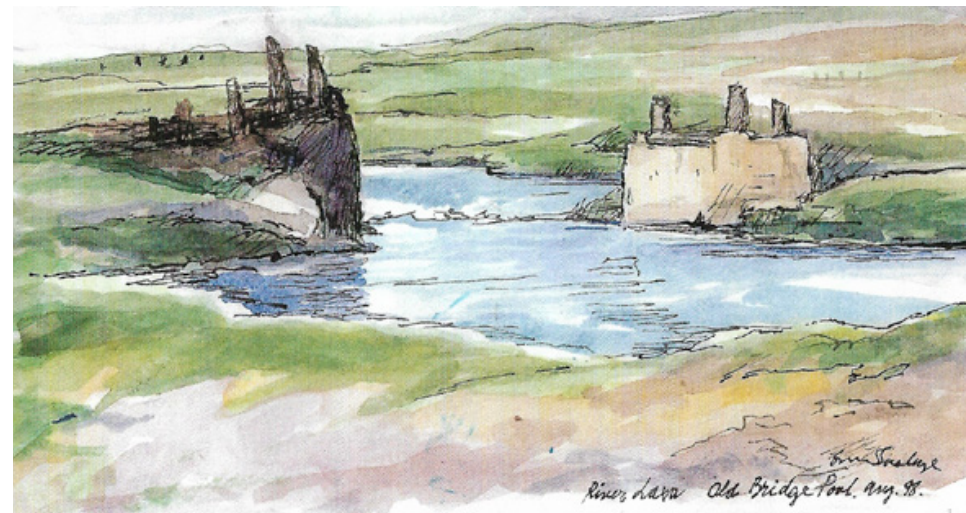
Tekst: Uffe Westerberg
Foto: Uffe Westerberg, Orrir Vigfússon, Steen Ellemse og Uffe Ellemann-Jensen

Om fluefiskeri, fluer og glæden ved lystfiskeri. Om fiskevenner og lænestolsfiskeri, og om at drømme sig til det sted, hvor man ved, laksen står.

Drømmen er der stadig. Ofte kommer den i Ulvetimen, tiden mellem natten og daggryet, når man ikke ved om man sover eller er vågen, eller om man ligger og tænker på det eller man ligger og drømmer om det. Så står han der igen, ved "sin" pool i Langá, et stykke nord for Reykjavik.

Jeg drømmer om ét sted dèr, hvor jeg ved, at hvis jeg vader over et bestemt sted, der når det ikke længere end til knæene. Jeg vader stille over på den modsatte bred, så jeg kan kaste imod en klippeside, så ved jeg, at lige neden for den, DÈR, der står altid laks. Og jeg kan stå der en time, bare kaste lidt over det sted og bare blive ved. Og lidt længere nede kan jeg se laksene springe, men når de springer, så bider de jo ikke. Men bare jeg bliver ved, så på et tidspunkt så siger det KLAP. Åh, det drømmer jeg om, altså igen at vade og så stå og lægge fluen der. Øj. Det er sådan noget, når det er gået én i blodet, så bliver det der.

Men det må blive ved drømmen om Langá. Bentøjet og balancen er ikke længere til at færdes ved en islandsk lakseelv eller en jysk ørredå, så Uffe Ellemann-Jensen har lagt fluestangen på hylden efter et langt lystfiskerliv, der begyndte ved Haarby Å på Fyn og bragte ham Danmark og Verden rundt.

Svend Saabyes akvarel af "Old Bridge Pool".

Det har han fortalt levende og medrivende om i "Ude med snøren" (2001) og senere i forordet til en ny udgave af Izaak Walton's "Den fuldkomne fisker" (2019). I begge bøger lyser glæde og passion ud af siderne, og det gør de også, når han fortæller om sin Hardy Smuggler, den stang, han har haft med verden rundt i sin kuffert, og som er den eneste fluestang, han har beholdt. Resten er foræret væk.

Det er en skøn stang. Det er fantastisk, hvad sådan en lille, let krabat kan udrette. Men jeg kan ikke mere. Men jeg drømmer engang imellem.

Nu består hans fiskeri af ture på Øresund med venen Kjeld Hillingsø.

Kjeld og jeg har været en del ude på Øresund. I år blev det ødelagt, dels af den almindelige Corona og dels af, at jeg blev angrebet af Corona i august og var indlagt fem uger. Vi havde ellers udviklet en god måde, når vi var ude at fiske på Sundet, hvor Kjeld, der er mindst lige så dårligt til bens som jeg, stillede sig op bag styrehuset, klemte inde mellem skorste-

nen og styrehuset, og jeg satte mig på et skylight med benene på rælingen. Så kunne vi stå der og fiske i fred og ro, uanset hvor meget det gyngede. Jeg tror, den sidste gang vi var ude, var i foråret, og da fangede vi da en hel del af de forskellige fisk, der er i Øresund.

Venskabet med Svend Saabye

FlueFisker mødte den tidligere Venstre-formand og udenrigsminister nogle dage efter hans 80-årsdag. Fysisk stadig mærket af sygdommen, men under snakken om oplevelser med fisk og mennesker blev den ene gode historie efter den anden serveret med den mimik, latter og gnæggen, der i mange år har været en del af hans varemærke. Samtalen finder sted under et maleri af Svend Saabye, dog ikke et af mesterens fiskebilleder. Dem har Uffe Ellemann-Jensen i sin "hule" på loftet og i sin gamle jagt- og fiskehytte i Jylland, som datteren Karen nu har overtaget.

Det er der, vi fortsætter, for Saabye har betydet meget for ham.

Jeg mødte ham engang i 1980'erne, hvor jeg skulle ud ved Odense Å. Da var der en, der sagde til mig, at "Saabye vil så gerne møde dig. Kan du ikke kigge forbi ham?" Så det blev arrangeret, og jeg sad og snakkede med ham det meste af en eftermiddag og drak whisky og røg Edgeworth.

"Nej, det gør du forkert det der. Prøv nu at se her. Du skal lægge den ned sådan der".

Så senere, kort tid før han døde, da kom han for første gang til Island og fangede også laks der. Det var i Laxá i Adaldur. Det var selvfølgelig Orri (Vigfússon), der arrangerede det. Der var isnende koldt. Svend sad inde i

Som (stort set) alle lystfiskere havde Uffe Ellemann-Jensen for længst læst Svend Saabyes bøger om lystfiskeri og var blevet betaget af dem.

"Lystfiskerliv" er en klassiker. For eksempel beskrivelsen af hans barndom i Nyborg med to uforstående søstre, fordi han fiskede hele tiden. Det er en skøn bog, også fordi han forstår det der med at være lystfisker og ikke sportsfisker. Det er stadigvæk den, man vender tilbage til hele tiden.

Lige efter, jeg var stoppet som minister, tog han mig med til Norge, til hans yndlingselv, Lærdal. Vi boede på Husum Hotel, hos Randi. Det var hans klassiske sted, og der fangede jeg min første over 10 kg. Da jeg havde fanget den, lagde Svend den på en maskinrulle, tegnede omrids, gjorde små notater, mens den endnu havde farverne. Han lavede en akvarel i naturlig størrelse, som jeg har hængende ovre i min gamle fiskehytte i Jylland.

Uffe Ellemann-Jensen er selvlært som fluefisker, men Saabye havde ham ind imellem i skole:

bilen, og så mig kæmpe forgæves med vind, og blæst og vand, og så kommer han ud og siger: "Nu skal du se. Sådan her. Så gør du sådan der. Mere svirp på". Og så viste han hvordan, og det virkede.

Om fascinationen ved fluefiskeri

Uffe Ellemann-Jensen har fisket, siden han var en lille dreng. Først hos morfaren på Vestfyn, på Langelinie og i Furesøen og med alle mulige slags agn. Men fluefisker, det blev han først, da han var tæt på de 30.

Alice og jeg havde lavet en tur til Norge med et par af børnene og et telt. Der var et sted, hvor man kunne købe fiskekort, og jeg gik ud og øvede mig med en fluestang, som jeg ellers ikke rigtigt havde fisket med. Og da fangede jeg et par øreder, som Alice stegte i rømme på primussen. Det var første gang, jeg fangede noget på flue.

Så tog det fart, og jeg kørte nogle gange til Omme Å og købte fisketegn og gik rundt der. Jeg glemmer

*Poolen i Selá, hvor
drømmelaksen
blev taget*

aldrig den første gang, jeg var ved Omme Å. Jeg havde fanget nogle ørreder og havde taget sådan en lille ABU-røgeovn med, og da fik jeg røget ørred til frokost. Så kom der en sulten kat forbi, og den fik resten af ørrederne og lå tromletyk og spandt, da jeg tog derfra.

Fluefiskeriet blev en passion, som han har dyrket lige siden, selv om han ikke har opgivet andre former for fiskeri.

Du har meget mere fornemmelse af fisken (med flue). Det var det, jeg blev bidt af. Det, der kommer tættest på af de andre former for fiskeri, er nok at fange hornfisk på silketråd.

Efterhånden opdagede han også Karup Å.

Omkring 1990 købte jeg en hytte derovre, som både var jagt- og fiskehytte. Jeg købte den, mens jeg var minister, og PET havde være ovre at kigge på den og sagde, at "det er helt umuligt at sikre". Jeg svarede, at "alt det der behøver I ikke tænke på. Jeg har altid en jagtriffel med".

Jeg har aldrig fanget noget særligt der, men det var

fordi, jeg altid gik de steder, hvor der ikke kom andre, og det var der selvfølgelig en grund til. Men jeg søgte de smukkeste steder og freden og roen.

A propos jagtriffelen er der ikke den store forskel på jagt og lystfiskeri for Uffe Ellemann-Jensen.

Det er grundlæggende det samme. Du går i naturen, og du skal læse naturen. En riffeljagt, den stille pürsch i det tidlige forår, det er egentlig det tætteste, man kommer på at liste af sted med en lille fluestang. Det minder meget om hinanden.

Om fluer

Uffe Ellemann-Jensen har aldrig selv bundet fluer, selv om han har alt bindeudstyret liggende. I stedet har han brugt fluer, som han har fået foræret.

Jeg har fået så uendeligt mange fluer. Islandske fluer, de er fantastiske. Ham der Doddi, det var sådan en stor karl oppe fra Husavik. Han kunne det der med at se, hvor laksen var, og at binde sine egne fluer.

En, der også kunne det, var Niels Due Jensen fra Grundfos. Han var en fantastisk fluebinder. Det var laksefluer.

Også til de danske åer fik Uffe Ellemann-Jensen fluer forærende.

Jeg fik altid nogle af de lokale. Jeg kan huske ham den gamle borgmester i Herning, Hilmar Sølund, han gav mig en del Hedefluer, som han havde liggende fra sin far. Jeg fik også en masse forærende, som folk sendte til mig. Det var fordi, det var almindeligt kendt, at jeg kunne godt lide at fluefiske. Så kom der tit nogle fluer med posten.

Efterhånden brugte jeg de islandske fluer alle steder, for de var ikke ret store. Jeg har også brugt dem i Skotland, hvor ghillien med foragt i stemmen sagde, at "altså dem kan man sgu da ikke bruge her". (Ellemann-Jensen fangede tre laks, heraf en på 18 pund).

Om miljø og laksekvoter

Før sin politikerkarriere var Uffe Ellemann-Jensen journalist, og i 1973 skrev han bogen *Hvad gør vi ved Gudenåen* for Industriel Kreditforening.

Det var meget skægt, for det var på et tidspunkt, hvor vi endnu ikke havde fået et miljøministerium. Jeg tror, vi

havde lige fået et ministerium for foreningsbekæmpelse. Det var direktøren for Industriel Kreditforening, der havde set en lille bog om Willamette River i Oregon og han ville gerne have sådan en om Gudenåen.

Det var foreningen, og der var nogle billeder af den der sølle fisketrappe ved Tange, der aldrig kom til at fungere. Jeg har ikke engageret mig voldsomt i det med nedlægning af Tange Sø, fordi jeg må indrømme, at jeg ikke rigtigt tror på projektet. Så kunne jeg bedre se idéen med at lave et omløb. Niels Due har været meget engageret i det, men jeg har holdt mig langt væk.

Til gengæld var han gennem mange engageret i Dansk Laksefond.

Min rolle i laksefonden var især fundraising, hvor der i starten blev holdt de store laksemiddage, hvor der blev holdt auktion af malerier og fiskeudstyr. Jeg var fast auktionarius. Det var meget skægt.

En stor del af Laksefondens midler er brugt på at støtte Dansk Vildlakscenter og Orris Vigfússonss arbejde i NASF (North Atlantic Salmon Foundation).

Orrí og jeg blev gode venner, mens jeg var minister, for jeg hjalp ham med at købe Færøernes laksekvote. Han samlede jo penge ind til at opkøbe laksekvoter. Senere, da jeg var blevet formand for Royal Greenland, hjalp jeg ham også til nogle kontakter i Grønland, så han også fik opkøbt den grønlandske laksekvote. Det var noget sværere, for grønlænderne var lige glade med at få penge. De syntes, det var skæggere at tage ud at fange nogle laks. Jeg forstod det godt.

Ellemann-Jensen har en forkærlighed for naturen og lystfiskeriet i det nordatlantiske område: "Island, Færøerne og Grønland; Norge selvfølgelig også, det er er jo til dels også Nordatlanten, selv om nordmændene har ødelagt meget for sig selv". Når det gælder lystfiskerlitteratur er det til gengæld englænderne, han sætter højest.

Jeg har en stor reol oppe på loftet, fyldt med jagt- og fiskelitteratur, og så en fantastisk stol, der er beklædt med norske fiskeskæl. Ah, hvor man sidder godt der. Der sidder jeg tit og bladrer i bøger. Der er et utal af bøger, af engelske først og fremmest. Izaak Walton er jeg inspireret af. Der er Edward Grey's "Flyfishing",

og en, som hedder "Fly Fishing through the Midlife Crisis". Den er amerikansk. Og så en vanvittig morsom bog, J.R. Hartley's "Fly Fishing", og den er skrevet som en parodi på lystfiskerlitteratur. Og der er "A River runs through it". Den er fantastisk.

Vi bliver i det britiske ørige. Ellemann-Jensen var i sin tid som udenrigsminister kendt for at kombinere sine mange rejser med en fisketur, hvor det overhovedet kunne lade sig gøre. Derfor indeholdt bagagen altid Hardy Smuggler'en samt hjul og flueæske, så han kunne smugle sig til sine "stjålne øjeblikke", som han kaldte dem. Et EU-møde i det sydlige England gav ham mulighed for at besøge en anden liberal udenrigsminister og fluefisker, Sir Edward Grey's, favoritvand.

Jeg ville gerne prøve at fiske i Itchen og gå i Izaak Walton's fodspor, så det blev arrangeret efter alle kunstens regler. Ambassadens chauffør kørte mig

dermed, og han var også fisker. Jeg fik lov at fiske alene. Der var en guide, der lige forklarede mig "de og de steder og derfra og dertil", og så lod han mig fiske i fred. Det var stort.

Ambassadens chauffør var også fisker, og det var i øvrigt ham, der lærte mig et lille vers, som han havde lært af sin far: "Lord, grant me, that I catch a fish so big that even I, when speaking of it afterwards, will have no need to lie".

Og det havde Ellemann-Jensen ikke, hverken ved Itchen, hvor han fik en fin bækkørred, eller da han fangede sin drømmelaks i Island. Den vejede 17 pund og er ikke den største, han har landet, men den, der har givet ham den største oplevelse.

Selá, det var deroppe, jeg fangede mit livs laks på den flue, der hedder Dodd's Dimblá. Det er oppe øst for Husavík. Du kører så langt, du kan køre, og så ligger der en lille, forblæst fårefarm, der kan du stille bilen, og så går du en time ud over klipper og lavamarker og kommer til Selás øverste løb. Et fantastisk sted. Der har jeg kun være to gange. Jeg var sammen med Orrí, som tog et billede, hvorefter han forlod mig.

Når man har fanget sine drømmefisk er det nemmere at undvære oplevelserne ved åen eller elven, men alligevel, der mangler noget:

Det, jeg savner, det er at lægge fluen, spændingen ved at vide, at der er en laks, at der står en laks dér ■

